

PROLOOG

Artal Gremont, erfgenaam van het theehandvest van Castellaan, had nooit zo van de oceaan gehouden. Die was, uiteraard, de bron van zijn rijkdom. De miljoenen kronen aan waarde van thee en koffie die in slanke schepen over de zeeën naar de Castellaanse haven werden vervoerd, hadden zijn familie rijker gemaakt dan goden. In theorie waardeerde hij het nut van de zee; in werkelijkheid vond hij die vlak, karakterloos en saai.

Aan de andere kant vond Gremont bijna alles saai. Mensen wilden nogal eens saai zijn en over het algemeen beperkt in hun denken. Feestjes waren meestal saai. De zoon zijn van een handvesthouder in Castellaan, met geld maar zonder eigenlijke macht, was net zo saai geweest. En toen hij het leven wat interessanter had willen maken, was hij verbannen, door zijn ouders weggestuurd om in verre buitenlandse toezicht te houden op het theebedrijf. Dat was pas echt saai geweest.

Nu begon het echter wat interessanter te worden. Met het overlijden van zijn vader had hij het theehandvest geërfd en was hij teruggeroepen naar Castellaan, niet langer banneling. Hij had een overtocht geboekt op het eerstvolgende schip dat de haven van Taprobana verliet: een van de galjoenen van Laurent Aden, dat momenteel een lading teakhout naar Castellaan bracht. Het schip had zes piepkleine passagiershutten, hoog bij de achterstevan, maar alle ramen zaten in het enorme kapiteinsverblijf. Gremonts hut was amper beter dan een kast met een kooi in de muur en een tafel vastgeklonken aan de vloer om te voorkomen dat die verschoof wanneer het schip deinde.

Zo ontzettend saai. Kribbig ijsbeerde Gremont door zijn hut. Er was niets te doen op dat verrekte schip, en hij werd steeds onrustiger. Wanneer dat gebeurde, moest hij vaak iets doen om zich beter te voelen. Dat was een noodzaak, zoals anderen vonden van eten of drinken.

Helaas, Laurent Aden hield de lijnen strak en had weinig geduld voor Artals voorkeuren. Toen ze vorige week de haven van Favár had-

den verlaten, was er een jonge verstekeling ontdekt, maar Artal had tenminste een beetje plezier aan haar kunnen beleven voordat Laurent erachter kwam en het meisje in allerijl uit Artals verblijf had laten halen. Daarbij waren er niet bepaald beleefde woorden uitgewisseld, en Artal was te verstaan gegeven dat hij zonder plichtplegingen zou worden achtergelaten in de eerstvolgende haven als hij nog eens zoiets uithaalde aan boord van de *Zwarte Roos*, handvest of geen handvest.

Hij wist niet wat er met het meisje was gebeurd, en het kon hem ook niet schelen. Ze had bloed op zijn beste jasje gesmeerd, en dat was ergerlijk – zij het niet zo ergerlijk als gevangenzitten in deze hut.

Laurent had hem gezegd niet over het schip te dwalen, maar Laurent kon de kolere krijgen. Gremont rukte de deur van zijn hut open en liep door de smalle gang die de lengte van het schip volgde. Hij plukte een glazen stormlamp van een spijker in de muur. Vooral doelbewust lopen, dacht hij, op weg naar de trap omhoog naar het bovendek. Als je doelbewust liep, dacht iedereen dat je iets belangrijks aan het doen was.

Hij passeerde de scheepskombuis, waar de kok in een stoel zat te slapen, met aan zijn voeten een houten emmer vol half geschilde aardappelen. De goden zij dank hoefden ze nog maar een paar dagen op zee. Gremont werd kotsmisselijk van pekelvlees, gekookte aardappelen en niervet.

Op het bovendek was de lucht helder. De maan zweefde vlak boven de horizon en wierp een witte streep over het water. Touwen voor de zeilen lagen keurig opgerold als slapende slangen.

Een ander zou hebben genoten van het uitzicht, met de sterren als glimmende spijkerkoppen aan de hemel, het water net gedreven glas. Gremont kon er alleen maar vuil naar kijken. De zee was een barrière tussen hem en Castellaan, tussen hem en alles wat hij tijdens zijn verbanning had moeten ontberen.

Het kraken van een vloerplank wees hem op het feit dat hij niet alleen was. Hij keek om, zag even niets; toen kwam ze tevoorschijn, uit schaduw voortkomende schaduw. (De eerste keer dat hij haar dit had zien doen, was hij bijna achterovergeslagen van schrik; inmiddels was hij wat gewend geraakt aan haar vorm van magie.) Ze droeg haar huurmoordenaarskledij: van top tot teen bedekt met gladde, zwarte stof. Hierdoor had ze geen gezicht, wat Gremont van zijn stuk bracht,

ook al wist hij heel goed hoe ze er onder die vermomming uitzag.

‘Ik kwam je feliciteren met je aanstaande bruiloft, Artal,’ zei ze. Haar stem klonk diep en hees. Had hij haar geslacht niet geweten, dan zou hij er vermoedelijk niet naar hebben kunnen raden.

‘Het zal wel geen zin hebben om je te vragen hoe je hier bent gekomen vanaf het vasteland,’ reageerde hij nors. ‘Op de rug van een vleermuis, zeker?’

Ze grinnikte. ‘Je bent vermakelijk bitter voor een man die een zeer voordelig huwelijk gaat sluiten.’

Hij snoof. ‘Je weet dat ik hoger had gemikt dan Antonetta Alleyne.’

‘Ik weet dat je zo hoog mikte als Anjelica van Koutanië, maar haar familie zou je nooit hebben geaccepteerd; zij is van koninklijk bloed, en koninklijk bloed verlangt bijpassend koninklijk bloed.’

‘En jij kunt dat weten.’

Ze blafte een lachje en sprong lichtvoetig op de reling van het schip. Daar bleef ze moeiteloos balanceren, al draaide Gremonts maag zich om bij de gedachte aan de lange val naar het water. ‘Doe niet zo kribbig, Gremont. Ik hoop echt dat je je niet bedenkt over onze regeling.’

Er liep een lichte koude rilling omhoog langs Gremonts ruggengraat. Hij wist dat ze magische krachten had, hoewel hij was opgegroeid in het geloof dat er sinds de Diggeling alleen nog maar kleine vormen van magie bestonden. De eerste keer dat ze dit had ontkracht, was voor hem een schok geweest. Het litteken stond nog op de rug van zijn hand: een glimmend stukje verbrande huid dat leek op een zeester.

Nog altijd was hij bang voor haar, hoe erg hij ook vond dat ze dat wist. ‘Ik heb me niet bedacht,’ zei hij.

‘Mooi.’ Ze keek op hem neer, zonder ogen of gezicht, een donkere schaduw tegen het enorme blauw van de nachtelijke hemel en de zee. ‘Ik hoop dat je uit beter hout bent gesneden dan je vader was. Die had ons ook verzekerd van zijn trouw, maar was uiteindelijk toch van plan ons te verraden.’

‘Hij was een slappeling,’ mompelde Gremont. Zijn vader had nooit ook maar een vinger uitgestoken om hem te redden van verbanning, en Gremont was dit nooit vergeten. Zijn moeder was al net zo zwak, maar van een vrouw kon je dat verwachten, en zij had hem tenminste blind geadoreerd. ‘Je hoeft me er niet aan te helpen herinneren dat ik

niet nu al terug mocht als er niet aan bepaalde touwtjes was getrokken. Ik weet heel goed wie ik trouw moet zijn.'

'Fijn om te horen,' zei ze, 'want er heeft zich een nieuwe gelegenheid voorgedaan. Een kans voor je om te laten zien hoe slim je bent. Je dierbare aanstaande echtgenote, Antonetta van het zijdehandvest, weet bepaalde dingen, zo blijkt. Er is nog iemand die we aan onze kant moeten hebben, en zij weet hem te vinden.'

'Antonetta? Echt waar? Nooit gedacht dat zij iets wist in dat lege hoofd van haar.'

'Zelfs een muis stuit weleens op een kostbaar kruimeltje. Desondanks, zodra jullie getrouwd zijn, geef ik je volledige toestemming om het uit haar te krijgen. Hoe je maar wilt.'

'Echt? Hoe ik maar wil?' Gremont meesmulde. 'Ik zal u niet teleurstellen, mijn vrouwe.'

'Laat je niet te veel meeslepen, Artal. Voorlopig is Liorada Alleyne banger voor ons dan voor Huis Aurelian, maar als die balans doorslaat, kan dat al onze plannen dwarsbomen. Jouw huwelijk met Antonetta is nog een middel om onze beste Liorada mee te dreigen, dus laat dat meisje leven, wil je? Om mij een plezier te doen.'

'Zeker,' zei Gremont. 'Hoe dan ook veel leuker als ze blijft leven. Kan ik me tenminste nog met haar vermaken. Eens kijken hoe ze eruit ziet als haar zijde is gescheurd.'

De donkere gestalte grinnikte. 'Zo leuk om je blij te zien, Artal, maar vergeet niet: er zitten er heel veel op de Heuvel die graag zien dat het mislukt, heel veel die nog steeds trouw zijn aan Huis Aurelian. Denk erom dat je je amulet draagt. Die is krachtiger dan je denkt.'

'Welzeker.' Artal bracht zijn hand omhoog naar de hanger die ze hem in Taprobana had gegeven, nog voordat hij een voet aan boord van dit schip had gezet. 'Ik zou wel gek zijn om het zonder die bescherming te doen – en jij zou me nooit hebben benaderd als ik gek was.'

Ze zei niets. Lichtelijk beledigd keek Artal op, verbaasd over haar stilte, en zag dat ze was verdwenen. Hij rende naar de reling en boog zich eroverheen, maar beneden zag hij slechts duisternis en water, en de witte streep van de maan over de zee, die de weg wees naar Castellaan.

Op de Hooizolder waren Kel en Conor aan het oefenen met zwaard-vechten.

Het was alweer enige tijd geleden dat ze daar tijd voor hadden, en ze waren allebei niet meer zo vlot. Niettemin kwamen de bewegingen terug, zoals altijd. Spieren hadden hun eigen geheugen, zoals Jolivet vaak zei. Kel was wat stram aan de ochtend begonnen, met een half slapend lijf en gewrichten die protesteerden tegen de belasting. Nu, na een uurtje van exercities in de ruimte waarin ze van jongs af aan al les kregen, voelde hij zich soepel en reageerden zijn spieren snel en vloeiend.

Het plat van zijn botte zwaard sloeg met een metalen galm tegen dat van Conor. Kel drukte door, maar deze keer sprong Conor uit de weg, boven op een van de hooibalen die, verspreid over de ruimte, zorgden voor een veranderlijk oefenterrein. Hij hief zijn linkerhand, vragend om een pauze.

Kel liet zijn zwaardarm zakken en zijn schouders rollen.

Met een frons op zijn gezicht haalde Conor een hand door zijn donkere, bezwete haar. 'We moeten dit vaker doen,' zei hij. 'Ik kan me amper herinneren wat ik moet met mijn zwaard. Veel te vaak laat geworden aan de schrijftafel, zonder met iets anders te oefenen dan mijn vingers. Ik ben de afgelopen maanden in pudding veranderd van het gemis aan activiteit, Kellian.'

'Pudding zou ik het niet noemen,' wierp Kel tegen. Conor was nog altijd in goede conditie. Druk als hij het had, zwom hij nog steeds en reed hij vrijwel dagelijks op zijn paard Asti. Trouwens, had de koningin laatst niet bezorgd opgemerkt dat hij te mager was? Als hij er moeite mee had, was dat veel eerder te wijten aan de late uren en het slaapgebrek.

Niet dat Kel dat ooit zou zeggen. Conor was bereid om dingen van Kel aan te horen die hij van niemand anders zou pikken, maar het on-

derwerp van de grote verandering bij Conor die drie maanden geleden was begonnen – zijn merkwaardige nieuwe toewijding aan zijn rol in daadwerkelijk regeren – was zelfs voor zijn zwaardvanger verboden gebied. Dat kwam omdat de hele kwestie voor Conor een soort boetedoening was, meende Kel, maar het was slechts een vermoeden. Dat bleef het ook. Conor wilde er niet over praten, en Kel drong niet aan.

‘We kunnen best vaker trainen als je wilt,’ zei hij. ‘Kom naar mijn sessies met Jolivet.’ Hij vervolgde met: ‘Ik sta paraat om te helpen bij alle pudding voorkomende activiteiten.’

Hij hief zijn zwaard om aan te geven dat de pauze was afgelopen. Conor lachte, sprong van de hooibaal en zette zijn zwaard dwars voor een zijdelingse slag. Kel reageerde met een bovenhandse slag, waarbij de zwaarden elkaar raakten met het bevredigende geluid van staal op staal. Kel danste achteruit om de veiligheid op te zoeken toen Conor op hem afkwam.

Ze oefenden al zo lang samen dat ze elkaars gewoonten kenden: Conor neigde ernaar te roekeloos te worden, Kel te voorzichtig te blijven. Het ging gemakkelijk genoeg om een gesprek te voeren terwijl ze pareerden en redoubleerden, uitvielen en schijnbewegingen maakten.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Kel. ‘Het wordt de eerste vergadering in de Wijzerplaatzaal in bijna vier maanden.’

Bijna had hij gezegd: sinds de slachting in de Glanzende Galerij. Conor wilde best praten over de aanslag op het paleis en de moord op het prinsesje uit Sarthe, maar hij werd er niet graag aan herinnerd. Nog altijd had hij er nachtmerries over en werd dan gillend wakker. Kel, die in dezelfde kamer sliep als de prins, bleef altijd wakker wanneer het weer zover was, gespannen wachtend tot Conor weer rustig ademde en verder sliep.

Pareren, riposteren. Conor boog zich soepel achterover, zijn gezicht neutraal. ‘Stelletje lafbekken,’ zei hij, verwijzend naar de handvesthouders – de elf machtigste families in Castellaan. ‘De helft lijkt er wel van overtuigd dat ze allemaal worden vermoord zodra ze een voet in Marivent zetten.’ (In alle eerlijkheid, dacht Kel, waren ze de vorige keer dat ze dat deden voor een feestbanket, ook bijna allemaal afgeslacht.) ‘Uiteraard zeggen ze niet dat dat het probleem is. Ze mopperen dat ze het druk hebben of vreemde kwalen hebben, maar Mayesh heeft het

gerucht verspreid dat ik een belangrijke aankondiging heb, dus deze keer worden ze gedreven door nieuwsgierigheid.’

Ondanks de angst van de aristocratie was Conor vast van plan de maandelijks vergaderingen in de Wijzerplaatzaal zo snel mogelijk te hervatten. Hij had alle weigeraars persoonlijk bezocht om ze erop te wijzen dat ze zich niet als ratten konden blijven verstoppen, maar een verenigd, standvastig front moesten vormen. Spionnen zouden er altijd zijn – vooral nu, nu Castellaan door de eisen van Sarthe werd uitgerst als een druif in een wijnpers. Mochten die spionnen naar hun eigen land teruggaan met het bericht dat de heersende klasse van Castellaan doodsbang was, dan werd het alleen nog maar erger voor hen.

‘En wat voor een aankondiging,’ zei Kel.

Conor probeerde een verticale slag; Kel verdedigde met een vierde parade. Conor keek hem opeens aan. ‘Je maakt je zorgen,’ zei hij. ‘Vind je dat ik er verkeerd aan doe?’

‘Nee,’ zei Kel, ‘maar de edellieden misschien wel. De vorige keer dat je zei dat je ging trouwen om de staatsproblemen op te lossen, liep dat slecht af.’

Slecht was voorzichtig uitgedrukt. Slecht betekende de slachting in de Glanzende Galerij waar Conor zijn nachtmerries van had – en de reden dat Kel niet alleen geen vragen stelde maar ook geheimen bewaarde, veel meer geheimen dan hij ooit had willen bewaren.

‘Nou, het was niet alleen mijn beslissing. Ook die van Jolivet en Mayesh – en van mijn moeder. En wat mijn vader betreft... nou, vanuit die hoek krijgen ze geen antwoorden.’

Inderdaad. De dag na de slachting was de koning naar de Noordertoren gegaan en er niet meer uit gekomen. Er werd hem eten gebracht; hij kwam niet tevoorschijn, sprak niet, reageerde niet wanneer er tegen hem werd gesproken. Mayesh had het een vorm van hevige schrik genoemd – katatonie, volgens hem – en gezegd dat het, net als een ziekte, mettertijd zou overgaan.

Dat de koning zich al zo lang had teruggetrokken, werd echter geheimgehouden. Behalve Kel wisten alleen Conor, Mayesh, Jolivet en de koningin dat hij niet sprak, dat ‘de bevelen van de koning’ die vanuit de Noordertoren kwamen, in feite Conors bevelen waren, gevormd met het advies van Mayesh en Jolivet.

‘Ja,’ zei Kel. ‘Ergens is dat zonde. Al die tijd heb je buitengewoon diplomatiek oorlog met Sarthe kunnen vermijden’ – tot laat in de avond zorgvuldig opgestelde officiële brieven schrijven, verontschuldigen zonder schuld te bekennen, schikkingen zonder capitulatie – ‘maar daar zul je nooit de erkenning voor krijgen, niet van de families.’

‘Misschien niet,’ zei Conor, ‘maar ik ben degene die weet wat chantage is.’ Zijn glimlach was messcherp. ‘Het kan Sarthe niets schelen dat de prinses dood is. Ze denken daar alleen maar aan de eisen die ze daardoor kunnen stellen. En heeft een chanteur je eenmaal in de klauwen, dan ziet het er niet best uit. Dan blijft die terugkomen, altijd meer willen, wat je ook geeft. Sarthe gaat niet gewoon op een dag weg, zoals Prosper Beck.’

Prosper Beck. Soms kon Kel maar amper geloven dat de misdadiger met wie hij had onderhandeld om Conor buiten schot te houden, domweg uit Castellaan was vertrokken. Het was juist Becks aanwezigheid waardoor hij in de schaduwwereld van de Voddenraperkoning was gesleurd – Beck had zichzelf geposteerd als uitdager van Andreyen, en Andreyen, de Voddenraperkoning, had Kel in dienst genomen om erachter te komen wie op de Heuvel de verscheidene criminele ondernemingen van Beck financierde. Beck was Kel voorgekomen als een wredere, gevaarlijker versie van de Voddenraperkoning zelf, iemand die zich niet liet weerhouden door die merkwaardige erecode van Andreyen. Een vagebond, overal toe in staat.

Conor had het nog steeds over Sarthe; Kel richtte zijn gedachten weer op het heden. ‘Het enige wat de Sarthezen doet ophouden, is laten zien dat we te sterk zijn om met ons te laten sollen. Als we ons via dit huwelijk verzekeren van geld en oorlogsschepen, snapt Sarthe dat het te gevaarlijk wordt om ons leeg te zuigen.’ Er flitste iets in zijn grijze ogen. ‘Dat doet me eraan denken. Over huwelijk gesproken, Artal Gremont zal binnenkort hier zijn. Dan moeten we ons allemaal voorbereiden op wat ongetwijfeld een oneindig lang vertoon van triomf zal worden als vrouwe Alleyne haar dochter in het huwelijk laat treden.’

Kel was net iets te laat om Conors stoot te pareren, en Conor gaf hem een tik met de beschermkap van zijn zwaard, als om te zeggen: opletten. Houterig zei Kel: ‘Inderdaad, het zal het toppunt worden voor haar plannen met Antonetta. Ik vraag me af waar ze zich mee gaat be-

zighouden als de inkt van de huwelijksakte eenmaal droog is.’

‘Ik neem aan dat ze alles zal doen om zich te bemoeien met de zaken van Gremonts theehandvest, naast haar eigen handvest,’ zei Conor. ‘Ik zal die twee in de gaten moeten houden. Zoveel macht bij één familie leidt al gauw tot narigheid. In ieder geval is Antonetta niet ambitieus, maar haar moeder kan haar ertoe aanzetten om voor narigheid te zorgen.’

Niet ambitieus. Dat dacht iedereen van Antonetta, alleen wist Kel dat ze zich allemaal vergisten. Hij wist nog dat ze hem had verteld dat zij het zijdehandvest wilde, en een andere keer had ze hem gezegd dat haar moeder het niet acceptabel achtte dat een ongetrouwde vrouw een handvest kreeg. Als zij met Gremont trouwde, hielden ze echter beiden hun afzonderlijke handvesten totdat het tijd werd die na te laten aan een nieuwe generatie. Dat ze bereid was een pummel als Gremont te trouwen om het waardevolste handvest in Castellaan in handen te krijgen, sprak toch boekdelen over haar ambitie.

‘Aan de andere kant,’ vervolgde Conor, en de punt van zijn zwaard kwam onder dat van Kel omhoog om hem lichtjes op de schouder te raken; Kel bleef stilstaan om de score van een punt te erkennen. ‘Ik moet er vaak aan denken wat die oude Gremont zei voordat hij stierf. Eigenlijk is niemand te vertrouwen.’

Kel deed bijna zijn ogen dicht toen hij terugdacht aan die woorden van de oude man. Hij was bij Gremont geweest toen die overleed, als enige aan zijn zijde toen hij door de grijze deur ging, en Gremont had hem niet eens herkend – had gedacht dat hij Conor was.

Gun niemand uw vertrouwen, had hij gezegd. Niet moeder, niet raadgever, niet vriend. Vertrouw niemand op de Heuvel. Vertrouw alleen op uw eigen ogen en oren, anders komt het Grijze Serpent ook voor u.

Die woorden waren voor Conor bedoeld. Kel had het advies doorgegeven, in de vreselijke dagen na de slachting, toen Conor niet sliep en alleen maar heen en weer liep in hun kamers. Toen Kel hem had verteld wat Gremont had gezegd, was er een zweem van een glimlach over Conors gezicht getrokken.

‘Geen slecht advies,’ had hij gezegd, ‘maar daar was ik al achter. Ik gun niemand mijn vertrouwen – behalve jou, maar jij bent dan ook mijn ogen en oren, nietwaar? Niet mijn raadgever of mijn vriend, niet

eens mijn broer. Jij bent eerder zoals ik – en ik heb je nu nog harder nodig, niet alleen om me te beschermen, maar ook om te kijken en te luisteren, me te vertellen wat je ziet en hoort.’

En Kel had niets gezegd. Hij kon niet tegen Conor zeggen dat ook hij tegen hem loog – ook al was het voor zijn eigen bestwil. Toen niet. Nu nog steeds niet. Hij hield zijn mond, bewaarde zijn goede raad en hield zichzelf voor dat het allemaal voor Conors eigen bestwil was – dat Conor het op een dag zou weten en hem het verraad zou vergeven.

‘O, wat fijn dat je er bent,’ zei Antonetta Alleyne, zich ophijsend tegen de immense stapel kussens waarmee haar met verguld houtsnijwerk gedecoreerde bed vol lag. ‘Heeft iemand anders dan Magali je zien binnenkomen?’

Lin Caster schudde haar hoofd. Ze was kort in gevecht geweest met Magali, het dienstmeisje bij de voordeur. Magali had zich vastbesloten getoond om Lin te ontdoen van haar jas en dokterstas, en Lin had geweigerd die los te laten. Een stille strijd had zich voltrokken onder de toeziende ogen van naar Lins idee wel twintig portretten van verscheiden Alleynes.

Lin had nooit kunnen wennen aan het interieur van Huis Alleyne. Het was er niet groots en leeg, zoals eens bij Huis Roverge, maar juist volgepropt met van alles: landschapsschilderijen, massief zilveren pi-èces de milieu boordevol zijden bloemen, vergulde klokken en marmeren bustes van dichters en toneelschrijvers van weleer. Elk mogelijk meubelstuk was verguld, en was het niet verguld, dan was het overtrokken met witte kant, als een maagdelijke bruid.

Uiteindelijk had het dienstmeisje haar beleg op Lins bezittingen opgegeven en was ze haar voorgegaan over een vergulde trap naar een lange gang met tapijt van genopte zijde. Terwijl Lin de trap op liep, passeerde ze wel tien met zilver omlijste spiegels waarin ze zichzelf kon zien: haar rode haar in vlechten dicht op het hoofd, haar eenvoudige jurk in Ashkarisch grijs, de versleten lederen tas in haar handen. Alles in dit huis was sierlijker en fraaier dan zij.

Ze moest denken aan de eerste keer dat Antonetta haar had ontboden. Het verzoek had haar verrast, gezien de verheven status van de familie Alleyne, maar Antonetta had voet bij stuk gehouden: ze wenste

wekelijks bezoek van Lin – absolute discretie vereist – en altijd op een specifieke dag en specifiek uur. Waarom had ze niet gezegd, maar toen ze in het Zwarte Herenhuis met Kel had gesproken, had ze begrepen dat vrouwe Alleyne dan elke week ging kaarten met de vrouwen van de Heuvel en Antonetta's moeder dus hoogstwaarschijnlijk niet thuis zou zijn.

Bij haar eerste ontmoeting had ze Antonetta Alleyne direct aardig gevonden – geen verrassing, aangezien Antonetta haar het paleis in had gesmokkeld onder het waakzame oog van de Castelwachters – en tijdens hun wekelijkse ontmoetingen was dat alleen maar toegenomen.

Antonetta was vriendelijk, zij het een beetje verstrooid. Ze kwam Lin voor als een konijn tussen de jakhalzen op de Heuvel. Medische zorg had ze eigenlijk maar weinig nodig. Doorgaans zaten ze een paar uur samen te babbelen bij een van Lins medicinale theeën. Naar Lins oordeel betaalde Antonetta voor het gezelschap, niet voor de diensten van een arts.

Ze trof Antonetta half verloren in een immense toevloed van stoffen: zijde en satijn hing in alle kleuren van de regenboog aan kledingrekken en zelfs aan de gordijnroeden voor de ramen. Elk vlak lag vol met stapels papieren: menu's, uitnodigingen, lijsten met nog benodigde dingen. Antonetta zelf zat rechtop tegen een hoop zijden kussens als een soort barrière tussen haar en het houten hoofdeinde van haar bed, waarin een fraaie maar ongemakkelijk ogende vergulde roos was gesneden.

Desondanks was Antonetta's kamer minder extreem uitgedost dan de rest van het huis. De muren waren lichttroze geschilderd, als de binnenkant van een zeeschelp; en hoewel er vazen vol zijden bloemen stonden en de luxe zitbanken bekleed waren met stoffen waarin pastorale taferelen van herderinnen en boerderijen waren verwerkt, toch waren er minder zijden bloemen en helemaal geen marmeren bustes.

Antonetta stuurde het dienstmeisje weg met een kort: 'Bedankt, Magali,' en beduidde Lin de deur achter zich op slot te doen alvorens naar het bed te komen. Antonetta's haar hing los in een waterval van gouden krullen, bijna dezelfde kleur als het zijden beddengoed. Ze droeg een lichtblauwe peignoir met kant aan de mouwen, en haar gezicht stond somber. 'Heb je iets tegen hoofdpijn van de stress om een verlovings-

feest te plannen waar je helemaal geen zin in hebt?’ informeerde ze.

Lin nam plaats op het bed bij Antonetta’s voeten en zocht in haar tas naar een extract van wilgenbast. Ze kon een glimlach niet onderdrukken bij het zien van de titel op de lederen kaft van een boek dat vlakbij opengeslagen op de dekens lag: *Het koude hart van de eenzame koning*.

‘Is dat al volgende week?’ vroeg Lin medelevend. ‘Dat is inderdaad al ontzettend gauw. En hij is nog niet eens in Castellaan, toch?’

‘Zijn schip arriveert over vijf dagen,’ zei Antonetta zonder enthousiasme. Hoopvol keek ze Lin aan. ‘Misschien kan ik een geheimzinnige ziekte ontwikkelen, iets wat voorkomt dat ik hem moet ontmoeten? Minstens voor een maand of twee.’

Lin gaf het ampulletje met wilgenbasttinctuur aan Antonetta. ‘Dat zou alleen maar uitstel zijn,’ zei ze. ‘Ik wilde...’ Ze sprak de rest van de zin niet uit. Ze wist al dat de man met wie Antonetta ging trouwen, Artal Gremont, niet alleen veel ouder was dan zij maar ook een onverkwikkelijke reputatie had. Kel had gezinspeeld op zulk grensoverschrijdend gedrag dat Gremonts familie hem had moeten wegsturen naar het buitenland – en gelet op het soort wangedrag van de Castellaanse adel dat regelmatig onbestraft bleef, moesten het wel zeer akelige dingen zijn geweest.

Ook verontrustte het Lin hoe berustend Antonetta over de hele situatie leek te zijn. Haar moeder had het geregeld; Antonetta had er niets in te zeggen gehad en kon niets doen, hield ze vol, om haar moeder op andere gedachten te brengen. Antonetta bleef veel liever ongetrouwd houdster van het zijdehandvest, wist Lin, net als haar moeder nu, maar Liorada Alleyne scheen haar dochter niet te vertrouwen. Ze had Antonetta gezegd dat ze het handvest, met alle bijbehorende macht, zou overdragen aan een verre neef en haar eigen dochter compleet zou uitsluiten als ze niet ging trouwen om het geslacht Alleyne voort te zetten. Nu leek Antonetta’s hoop gevestigd op de mogelijkheid dat Gremont net zomin op het huwelijk zat te wachten als zij en haar zo veel mogelijk met rust zou laten, zodat zij zonder al te veel bemoeienis het leven van een rijke vrouwe van de Heuvel kon leiden.

‘Ik hoop dat hij al een maîtresse heeft of er gauw een neemt,’ zei Antonetta. ‘Als hij erg op haar gesteld is, hoeft hij mij amper lastig te vallen.’ Ze keek Lin aan. ‘Zou dat kunnen, denk je?’

‘Helaas, een echtgenoot ervan overtuigen er een minnaar op na te

houden, valt buiten mijn ervaringsgebied,' zei Lin met een meewarig glimlachje. 'Stop dit maar onder je tong.'

'Jij bent écht veeleisend,' zei Antonetta. 'Als ik getrouwd ben, kan ik je tenminste gewoon blijven zien. Ik kan me niet voorstellen wat voor man zijn vrouw het bezoek van een arts zou ontzeggen.'

'Het soort dat van plan is om haar iets aan te doen, denk ik,' zei Lin voorzichtig. Ze had veel van zulke vrouwen behandeld, die volhielden dat ze gewond waren geraakt door hun eigen onhandigheid, ook al wisten ze drommels goed dat Lin wel beter wist.

Antonetta snoof. 'Gremont zal me geen haar krenken als hij in Castellaan wil blijven,' zei ze. 'Wie een edelvrouw mishandelt, wordt verbannen, ook al is hij haar echtgenoot.'

Waren de gewone vrouwen van Castellaan maar net zo goed beschermd, peinsde Lin, maar ze zette die gedachte van zich af. Beter dat er sommige vrouwen werden beschermd dan helemaal geen.

In de hoop van onderwerp te veranderen, wees Lin naar het boek dat opengeslagen op het bed lag. 'Is het wat?' vroeg ze. 'Het klinkt als een spinnersverhaal.'

'Het gaat over prins Conor,' zei Antonetta met een scheef glimlachje. 'De meeste spinnersverhalen, trouwens.'

Lin voelde zich rood worden. Ze werd altijd rood wanneer de prins van Castellaan ter sprake kwam; het was erg hinderlijk. Ze begon in haar tas te rommelen. 'Toch zeker niet allemaal.'

'Jawel, hoor,' zei Antonetta. *'De zeven skeletten van de zeven bruiden van de prins, De prins met een hart van ijs en een kroon van goud, De prins in zijde en de vrouwe in vodden en De wrede wetten van de ondeugende prins...'*

'Dat zijn wel erg lange titels,' merkte Lin op.

Antonetta haalde haar schouders op. 'Iedereen is dol op prinsen, vooral wanneer ze ongetrouwd zijn.' Terloops inspecteerde ze haar nagels. 'Al zal deze niet zo lang meer ongetrouwd blijven.'

Ondanks zichzelf keek Lin op. 'Hoe bedoel je?'

'Conor gaat zich verloven,' zei Antonetta, terwijl ze goed op Lins gezicht lette. 'Het is allemaal al geregeld. Hij gaat trouwen met Anjelica van Koutanië.'

Er klonk gesuis in Lins oren. Ze moest denken aan de laatste keer

dat ze de prins had gezien, in zijn koets buiten de Sault – aan het laatste wat hij tegen haar had gezegd. *Dan ben ik vervloekt om alleen maar aan jou te denken. En jij vindt mij een verachtelijk mens – een ijdel monster dat de verleiding niet kon weerstaan om te komen opscheppen en jou daarmee het leven zuur te maken.*

Ze was nooit in de gelegenheid geweest om daarover na te denken, en al helemaal niet om hem te vertellen dat ze hem helemaal geen monster vond. Die avond was het gebeurd – de slachting. De slachting in de Glanzende Galerij. Het Grote Verraad. Er waren allerlei namen voor de aanslag op Marivent van die avond – de avond waarop Lin zichzelf tot de wedergekeerde godin had verklaard en de schepen van Roverge brandend in de haven lagen. Toen ze de volgende ochtend wakker was geworden, had ze zwarte vlaggen zien hangen aan de muren van Marivent, had ze overal in de stad de doodsklokken horen luiden en had ze gedacht dat het op een of andere manier te maken had met háár – met haar misdrijf, haar enorme leugen.

Ik ben de wedergekeerde godin.

Maar dat was het natuurlijk niet. Mayesh had haar thuis opgezocht, met een gezicht als een doodskop, schijnbaar tien jaar ouder geworden in één nacht. Hij had haar aangekeken en gezegd, zijn stem vermoeid van spanning: ‘Een bloedbad op het paleis. En nu dit.’ Hij had niet eens kwaad geklonken – alleen heel erg moe.

Ze had *karak* voor hem gemaakt en uit hem getrokken wat er was gebeurd – de aanslag, de dood van het prinsesje uit Sarthe, wat het zou betekenen voor Castellaan – en de hele tijd had ze zich ingehouden om niet te vragen: *Is hij gewond geraakt? IS HIJ GEWOND? Is alles goed met de prins?*

Ze had er het recht niet toe, ook niet het recht om bezorgd te zijn om Kel, al was ze dat wel geweest. Ze had haar handen onder het tafelblad gehouden, om te verbergen dat ze trilden, tot hij was uitverteld.

‘We kunnen ons geen oorlog permitteren,’ had hij gezegd, en ze had begrepen dat hij niet doelde op Castellaan maar op hen, de Ashkar. ‘Als Castellaan van buitenaf wordt aangevallen, wordt het een passie om te zuiveren wat zich daarin bevindt. Dan gaan ze zich afvragen: wie zijn dat, die Ashkar, die wel hier wonen maar niet bij ons horen? Aan wie zijn die trouw?’

‘Dat doen ze niet. Je hebt al zoveel gedaan, *zai*. Zoveel profijt behaald, alleen al in de afgelopen twintig jaar...’

Meedogenloos had hij haar toen aangekeken. ‘Zeg je dat als mijn kleindochter Lin of als de wedergekeerde godin?’

Ze had moeizaam geslikt. ‘Ik kan je vertellen...’

‘Doe maar niet,’ had hij gezegd. ‘Ik weet niet wat je ermee hoopt te bereiken, maar vertel het me maar niet. Het is beter dat ik het niet weet.’

En hoewel hij en de *maharam* elkaar niet konden luchten, wist ze wel dat ze het over één ding eens waren: Lin Caster was niet de wedergekeerde godin, en er kon niets goeds van komen dat ze zei van wel.

‘Lin,’ zei Antonetta bezorgd, ‘wat zit je te peinzen?’ Ze boog zich naar haar toe. ‘Het nieuws over de prins... stoort het jou?’

‘Ik heb eens een man behandeld met een priem in zijn hoofd,’ zei Lin. ‘Ik kan wel wat hebben.’

‘Mooi, want ik zou je willen vragen iets onaangenaams te doen.’

‘Hoe onaangenaam?’

‘Ik wil graag dat je komt op mijn verlovingsfeest...’

‘O, nee,’ zei Lin, terugdeinzend. ‘Geen feestjes op de Heuvel meer. De vorige keer...’

‘Ik heb gehoord dat je erg goed hebt gedanst,’ zei Antonetta. Lin keek haar boos aan, maar Antonetta’s ogen stonden groot en onschuldig. ‘Ik wil dat er iemand is die me sympathiek is, Lin. Alsjeblieft. Iemand die aan mijn kant staat.’

‘En Kellian dan?’ vroeg Lin. ‘Komt die niet?’

Nu was het Antonetta’s beurt om de ogen neer te slaan. ‘Nou, jawel, maar die komt mee met de prins. Conor heeft graag zijn vrienden om zich heen op een feestje.’

Uiteraard, besepte Lin. Conor zou ook op het verlovingsfeest zijn. Deels kromp ze ineen bij het idee hem te zien, maar een groter deel fluisterde: *ga dan. Ga hem confronteren. Je staat straks tegenover de exilarch en het sanhedrin. Dan mag je niet aan de prins van Castellaan denken. Ga nog één keer naar hem toe en laat hem achter je.*

‘Alsjeblieft,’ zei Antonetta nogmaals. ‘Dan mag je een van mijn jurken lenen. Welke je maar wilt. Je zult er echt schitterend uitzien.’

En het is veel gemakkelijker om de prins achter je te laten wanneer je bent gepantserd in een prachtige jurk, dacht Lin. ‘Nou, goed dan, Ana,

als je het echt zo graag wilt,' zei ze met een schoorvoetend glimlachje, 'dan kom ik ook.'

AL HET GOEDE KOMT VAN DE GODEN. AL HET KWADE KOMT VAN MENSEN.

Kel bleef maar staren naar de woorden in gouden mozaïeksteentjes langs de binnenzijde van het koepelplafond van de Wijzerplaatzaal. Die leken een sinister gewicht te dragen dat ze drie maanden geleden, de vorige keer dat de hoofden van de Grote Handvesten van Castellaan hier bijeen waren gekomen, nog niet hadden uitgedrukt.

Waarom wist hij niet helemaal zeker. Uiteindelijk kwam Conors aankondiging beduidend beter over dan Kel had verwacht. Aanvankelijk klonken er protesterende stemmen nadat Conor het nieuws over zijn verloving had bekendgemaakt. Kel ving stukjes van gesprekken op, bezwaren – *deze hele situatie hebben we ook al te danken aan een bruiloft* – en klachten over beslissingen zonder raadpleging vooraf. Conor bleef geduldig zitten wachten – geduld rustte, als een nieuwe jas, ongemakkelijk op zijn schouders – tot het rumoer verstomde.

'Onze nieuwe bondgenoot weet van de situatie met Sarthe,' zei hij. 'Er is ons een bruidsschat beloofd van honderdduizend kronen en het gebruik van de vloot in geval van oorlog. Tienduizend oorlogsschepen hebben ze daar. Sarthe niet één. Sarthe zou daar hemel en aarde voor moeten bewegen, en als het al zou lukken, vinden ze onze haven vol met schepen die klaarliggen om hen naar de hel te schieten.'

Zijn ogen waren tot zilveren spleetjes geknepen, en Kel moest eraan denken hoeveel zorg er was gestoken in de voorbereiding voor dit moment. Slapeloze nachten, peinzend of dit wel de juiste keuze was. Overleg met Mayesh, urenlang opgesloten in de Noordertoren met de raadgever en de legaat en die landkaarten, eindeloze landkaarten met punaises erop. Elke punaise een leger. En voor elke punaise die stond voor een leger van Castellaan, tien die stonden voor legers van Sarthe.

Uiteindelijk was het niet eens een vraagstuk geweest.

De eerste die sprak, was Cazalet – zoals het hoorde, dacht Kel; de andere families richtten zich naar hem. 'Een bewonderenswaardig besluit, monseigneur,' zei hij, 'duidelijk gemaakt met het welzijn van Castellaan in gedachten.'

Eventuele drukte werd daarmee tot bedaren gebracht. Ciprian Cabrol keek oprecht vergenoegd. 'Briljant,' zei hij. 'Sarthe kan niet op tegen zulke verenigde krachten. Ze zouden niet eens durven.'

Zelfs vrouwe Alleyne had het beleefd geaccepteerd. Tenslotte was Antonetta verloofd; Liorada hoopte er niet langer op haar aan Conor uit te huwelijken. De droom dat haar dochter koningin kon worden, had ze laten varen in de aanvaarding dat ze waarschijnlijk slechts ontzettend rijk zou worden.

Kel had half gehoopt dat Antonetta er ook zou zijn, maar helaas. Hij had haar niet veel gezien sinds haar verloving was afgekondigd, slechts een week na de moorden in de Glanzende Galerij. Ze was niet meer op het paleis geweest, en toen hij haar op een avond in Huis Cabrol had gezien, had ze met een stralende glimlach alleen maar gezegd dat de bruiloft veel voorbereidingen vereiste. Ze had het veel drukker dan ze zich had voorgesteld, en zou het volgens hem een probleem zijn om roze rozen op het altaar te zetten, aangezien zij roze rozen het mooiste vond maar ze in de Castellaanse bloementaal zinspeelden op affectie van voorbijgaande aard?

Het was hem ternauwernood gelukt niet te zeggen wat hij niet zou moeten zeggen. Hij wist nog goed dat ze hem maanden geleden nog had gesmeekt iets te doen om het huwelijk tegen te houden – maar toen had hij zijn talisman om gehad. Ze had gedacht dat hij Conor was, dus Kel kon helemaal niet weten dat ze, aanvankelijk, deze verloving niet had gewild; hij kon er niets over zeggen zonder zijn eed als zwaardvanger te schenden.

Opeens kon hij niet wachten om de Wijzerplaatsaal te verlaten en de frisse lucht in te stappen. Nu de vergadering was geschorst, stonden verscheidene handvesthouders, elkaar overschreeuwend, rondom Connor. Tussen de uitgestoken ellebogen van lieden die vlak bij de prins trachtten te komen, zag Kel niets meer dan een felle glimp van zijn roodfluwelen mantel en het knipogen van de robijn in zijn kroon.

Beweging bij de deur trok zijn aandacht. Legaat Jolivet, de aanvoerder van de koninklijke wacht. Zijn haar leek nog grijzer te zijn sinds de Glanzende Galerij, zijn profiel nog arendachtig hoekiger. Tijdens de vergadering had hij niet veel gezegd, al was hij nauw betrokken geweest bij alle beslissingen die de prins in de afgelopen maanden had genomen.

In de chaotische dagen na de slachting van de Sarthese prinses, die samen met haar lijfwacht en ambassadeurs was vermoord, had Marivent met ingehouden adem gewacht op bericht uit Sarthe. Om blij te geven van goed vertrouwen had Jolivet voorgesteld direct een boodschap naar Sarthe te sturen om te beschrijven wat er was gebeurd – naar waarheid, had hij benadrukt; het hele verhaal zou toch binnen de kortste keren rondgaan, zodat de koning in Aquila elke leugen snel zou doorzien. De enige onwaarheid was niet uitgedrukt in de woorden maar in de suggestie dat de koning de boodschap zelf had geschreven. Conor had het gedaan, en die vervolgens ondertekend met zijn vaders naam.

Toen het antwoord kwam, bleek dat bondig en kil. Vanuit zijn paleis in Aquila liet koning Leandro d'Eon weten dat Sarthe in goed vertrouwen haar prinses had gezonden. De rampspoed die haar op Marivent was overkomen, was de schuld van Castellaan. Om oorlog te voorkomen, moest er een ereprijs worden betaald.

Hij noemde een bedrag van een miljoen kronen. Zelfs Mayesh' gezicht was daarop vertrokken. 'Dat kan hij niet menen,' had hij gezegd. 'Dat krijg je nog niet bij elkaar als je heel Castellaan verkoopt. Geen enkel land, behalve misschien Koutanië, kan zoveel goud missen zonder eraan onderdoor te gaan.'

'D'Eon zegt dat hij oorlog wil,' had Conor vermoeid gezegd. 'Hij biedt een uitweg, maar een echt aanbod is het niet.'

'Noch een echte uitweg,' had Jolivet gezegd. Hij had hen een voor een aangekeken, zijn gezicht onverstoorbaar als altijd. 'We gaan niet betalen. We vinden wel een andere weg.'

En die hadden ze gevonden, hoewel Jolivet niet bepaald blij leek met het ogenschijnlijke succes van het plan. Hij hief zijn kin naar Kel om aan te geven dat die hem naar buiten moest volgen en vertrok.

Kel sloop weg door het gedrang. Buiten de Stertoren heerste een warme, heldere middag. Boven de stad onderaan de Heuvel hing een nevel die de oceaan veranderde in een verre, groene veeg.

Hij trof Jolivet staande in de schaduw van de muur rondom de Koninginnetuin, getooid met zijn Leeuwring, de gouden tressen op zijn uniform en een vlak gezicht. Toen Kel dichterbij kwam, zei hij zachtjes: 'Jij brengt het nieuws van deze vergadering naar het herenhuis, neem ik aan?'

‘Ik zie geen reden om het verborgen te houden,’ antwoordde Kel. ‘Iedereen in de stad weet het gauw genoeg, en de Voddenraperkoning als eerste.’

Jolivet gromde en sloeg zijn armen over elkaar. ‘En jouw vrienden en jij zijn nog niet veel verder gevorderd, neem ik aan?’

Kel slikte een geërgerde repliek in. Jolivet was wel de laatste die hij in heel Castellaan zou hebben gekozen als de enige buiten het Zwarte Herenhuis die wist van zijn geheim, maar daar had hij geen keus in gehad. Jolivet had hem bijkans bevolen zijn lot met dat van de Voddenraperkoning te verbinden in de hoop erachter te komen wie er achter de moorden in de Glanzende Galerij zat.

Kel was verbonden aan het paleis, behoorde tot het meubilair. Als Jolivet hem iets opdroeg, zou het de aard van een kleine opstand hebben om te weigeren. Hij had naar Conor kunnen gaan, maar in zijn hart was hij het eens met de legaat. Degene die de aanslag in de Galerij had gepleegd, had een groter doel voor ogen dan het bezoek van de Sarthezen.

Kel was een van de huurmoordenaars naar buiten gevolgd, tot op het dak van de Galerij. Hij wist nog goed wat de in het zwart geklede gedaante – gezicht en lichaam geheel verborgen, identiteit niet te raden – hem had toegesist toen hij daar stond, vol ongeloof, met het zwaard in de hand.

Je staat op een keerpunt in de geschiedenis, Zwaardvanger, want dit is het begin van de val van Huis Aurelian.

Conor was het enige kind van een koning die zelf als enige over was van drie zoons. Als er aan het geslacht Aurelian een einde moest worden gemaakt, betekende dat de dood van Conor. En Kel had gezworen dat te voorkomen – dus had hij geen andere keus dan het opvolgen van Jolivets bevel om zijn activiteiten geheim te houden, zelfs als dat inhield dat hij de krachten moest bundelen met de Voddenraperkoning, de grootste crimineel in Castellaan.

‘Het gaat langzaam,’ antwoordde Kel. ‘We jagen op spoken. Niemand lijkt iets te weten over de aanvallers. Er moeten er dertig zijn gedood, die nacht, en toch wordt er nergens gefluisterd dat er iemand ontbreekt – en de Voddenraperkoning hoort heel veel gefluister.’

Jolivet gromde weer. ‘Er gebeurt niets zonder aankondiging vooraf,’

zei hij, ‘alleen kan de aankondiging een andere vorm krijgen dan je denkt. Alles wat ongewoon is of niet klopt in de stad is het opmerken waard.’ Hij wierp een blik naar de deur van de toren; Ciprian Cabrol, Joss Falconet en Lupin Montfaucon waren naar buiten gekomen en liepen hun kant op over het sintelpad, pratend met gebogen hoofden bijeen.

‘Cabrol,’ mompelde Jolivet met zijn knarsende stem. ‘Wat vind je van hem?’

Kel aarzelde even alvorens te antwoorden, kijkend naar de drie mannen die langzaam dichterbij kwamen. Tegen de achtergrond van de torens van Marivent leken ze net bont gevederde vogels. Montfaucon was minutieus gekleed als altijd, in een felgele broek en felgeel wambuis, als een gouden oriool. Joss droeg een kardinaalrood pak met daarop gestikt een dessin van koperen serpente. Naast hem was Cabrol de eenvoudigste van de drie, in donkergrijs, al had zijn tuniek een ijsvogelblauwe voering die opviel wanneer zijn mouwen terugvielen tijdens handgebaren.

‘Amper te vertrouwen,’ zei Kel stil, ‘zoals hij aan het kleurstoffenhandvest is gekomen.’

Tot drie maanden geleden was het kleurstoffenhandvest van Castellaan in handen van de familie Roverge; zoon Charlon was toen een van Conors beste vrienden, naast Joss en Lupin. Op de avond van de slachting in de Glanzende Galerij was de hele vloot van Roverge in de haven in vlammen opgegaan, waarmee een einde was gekomen aan het familiefortuin. Binnen enkele dagen hadden de Roverges de Heuvel verlaten, met slechts enkele bezittingen; wat ze verder hadden, zou worden verkocht om hun immense schulden te betalen. Het handvest zelf was eigendom van de kroon en de raad, en werd overgedragen aan een familie die werd gekozen door Cazalet (en goedgekeurd door de koning, in theorie; Conor, in werkelijkheid): de Cabrols, prominente inktkooplieden in de stad.

De familie bestond uit drie personen: Ciprian, de oudste zoon; Beatris, zijn zus; en zijn bejaarde moeder, die nog amper werd gezien sinds de machtsoverdracht. Ciprian was arrogant en zag er goed uit, en hij leek niet anders te hebben verwacht dan de teugels overhandigd te krijgen van een van de winstgevendste handvesten van Castellaan.

En wellicht met reden. Nadat hij Lin had gesproken over de verwoeste vloot, had Kel in de Noordertoren Mayesh in een hoek gedreven. ‘We weten allemaal donders goed dat de familie Cabrol de schepen van Roverge in brand heeft gestoken, toch?’

‘Ja, nou,’ had Mayesh gezegd. Hij had staan kijken naar een kaart van Sarthe. Die zat vol met punaises in allerlei kleuren, waarvan Kel niet wist waarvoor ze stonden. ‘Dat is een publiek geheim, Kellian.’

‘En er wordt niets aan gedaan?’

‘De familie Roverge had vele vijanden.’ Mayesh verplaatste een punaise. ‘Die mensen bedreigden en intimideerden iedereen die ze beschouwden als rivaal; de familie Cabrol was slechts de laatste in de rij van slachtoffers, en de eerste die iets terugdeed. Met hun gedrag zouden ze waarschijnlijk in de Truc zijn beland, als ze niet waren wie ze zijn. Velen op de Heuvel en onder de koopliedengilden beschouwen het als Benedicts verdiende loon.’ Hij keek Kel vragend aan. ‘Hoe dacht jij dan dat handvestzetels in andere handen overgingen?’

‘Niet zo,’ had Kel gezegd, denkend aan de haven op de avond van de brand, aan de zee vol kleurstoffen, aan golven die braken in schuim van geel en rood, turkoois en violet. Nog dagen nadien had de rook boven Castellaan in de lucht gehangen en de zonsondergang veranderd in een schilderachtig vertoon van wijnrood met goud – een zegebanier voor de Cabrols. ‘Ze mogen die macht nu in handen hebben, maar het maakt veel uit hoe ze eraan gekomen zijn. Dat doet het altijd, op de lange termijn.’

Daarop had Mayesh even geglimlacht. ‘Scherp geobserveerd, Kel. Dat is inderdaad een reden waarom edellieden niet continu elkaars schepen opblazen voor een handvestzetel.’

‘Is er dan nog een reden?’

‘Kruit is duur,’ had Mayesh grinnikend gezegd, en hij had zich weer op zijn kaart gericht.

‘Anjuman!’ riep Joss. Hij grijnsde zijn gewoonlijke luie, gemakkelijke grijns. ‘Jij wist zeker allang van Conors grote nieuws? Geen wonder dat je de hele vergadering zat te suffen. Geen verrassingen voor jou.’

Kel knoopte in zijn oren dat hij zijn rustig-maar-belangstellend-toehoren-gezicht diende aan te passen. Dat bracht dus niet over wat hij

had gehoopt. ‘Wist ik al, ja. Het was geen eenvoudige beslissing voor Conor. Hij heeft ermee geworsteld.’

‘Dat zal best,’ zei Montfaucon grinnikend. Het geel van zijn pak stak bijna schrikbarend af tegen zijn donkere huid. ‘Hij was al een keer ternauwernood ontsnapt aan de kluisters van het huwelijk, en nu wandelt hij vrijwillig terug de gevangenis in.’

‘Conor wandelt niet zomaar,’ merkte Joss op. ‘Ik zou zeggen dat hij doelbewust en weloverwogen terug de gevangenis in schrijdt.’ Hij wendde zich tot Jolivet. ‘Vindt u ook niet, legaat?’

Jolivet mompelde iets over het inspecteren van zijn troepen en glipte ervandoor.

Met een opgetrokken wenkbrauw keek Cabrol hem na. ‘Een lucht hartig manspersoon,’ zei hij droogjes. Hij had ongewone trekken: donkere ogen en haar in de kleur van Castellaans rode dakpannen. ‘Doorgaans vind ik soldaten goed gezelschap in een taveerne, maar ik zou zeggen dat de legaat daarop een uitzondering vormt.’

‘Soldaten kunnen buiten diensttijd goed gezelschap zijn,’ zei Kel, zich afvragend waarom hij Jolivet verdedigde, terwijl hij er niets aan kon doen. ‘In feite is Jolivet nooit buiten diensttijd.’

Cabrol bracht zijn opgetrokken wenkbrauw over op Kel. ‘Dat is zo. Zijn trouw aan de stad of de kroon staat beslist buiten kijf.’ Vrijwel direct vervolgde hij: ‘En die van Conor ook. Hij gaat duidelijk trouwen in het belang van Castellaan, en daar zal de bevolking hem dankbaar voor zijn – net als wij op de Heuvel.’

Zijn stem klonk soepel, zijn toon luchtig. Kel vertrouwde hem voor geen cent.

‘Dankbaar.’ Montfaucon wuifde het begrip weg als saai. ‘Hoor eens, Anjuman, ik hou vanavond een bijeenkomst in de Karveel. Drank en zandlopers bij me. Neem jij onze jonge prins mee. Hij kan wel een verzetje gebruiken.’

‘Inderdaad, want zoveel tijd voor plezier heeft hij nu niet meer,’ zei Joss lachend. ‘Trouwens, hij werkt zich dood sinds...’ Hij zweeg, een beetje onbeholpen, wat ongebruikelijk voor hem was. Joss voelde zich zelden ongemakkelijk. ‘Nou ja, de afgelopen maanden. Hij verdient het om zichzelf een beetje te vermaken.’

‘Ik zal hem vertellen over vanavond, Lupin,’ zei Kel. Hij kon zich niet

eens herinneren wanneer Conor voor het laatst naar de huizen van plezier in de Tempelwijk was geweest – met of zonder zijn vrienden.

Met een witte handschoenvinger wees Montfaucon naar hem. ‘Zeg hem dat het belangrijk is,’ zei hij. ‘Er is daar iemand die hij moet zien.’

Joss, inmiddels weer evenwichtig als altijd, gaf Montfaucon een klap op de rug. ‘Montfaucon is smoor op een nieuwe minnaar,’ zei hij. ‘Doet heel geheimzinnig over hem. Wil ons niet eens zeggen hoe hij heet.’

Montfaucon haalde zijn schouders op, al was hij zichtbaar blij met zichzelf. ‘Heb ik toch gezegd, iedereen noemt hem bij zijn artiestennaam: het Griuze Serpent.’

Cabrol lachte en zei iets over de onmogelijke verwachting om, bij het rijzen van de hartstocht, je minnaar het Griuze Serpent te noemen, maar Kel hoorde hem amper. Te geschokt om iets te zeggen bleef hij stokstijf staan, roerloos, starend in het verleden.